

Arrest

nr. 247 056 van 11 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, vertegenwoordigd door X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die wordt vertegenwoordigd door X en die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 juli 2020 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, geboren op 26 augustus 2009, dient op 20 januari 2020 bij de Belgische ambassade in Nairobi, Kenia, een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging in België met mevrouw S.I.A., van wie zij aangeeft dat dit haar tante is aan wie de verantwoordelijkheid

voor haar is toegewezen. Op 1 juli 2020 weigert de gemachtigde van de destijds bevoegde minister de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Aangezien betrokkene -10 jaar oud - zich bij haar 28 jarige Somalische TANTE [A.S.] RR [...] in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst immers niet dat zij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en legt immers geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat hij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor kunnen opkomen. De authenticiteit van de documenten "certificaat ter bevestiging van identiteit nr. 0069630dd. 31/08/2019 regionale rechtbank Bannadir /Mogadishu, van de "geboorteakte dd. 31/08/2019 regionale rechtbank Bannadir /Mogadishu kunnen niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden. Betrokkene toont niet aan geïsoleerd te zijn in het land van herkomst en dat er niemand is die voor haar kan zorgen. Er werd een document dd. 14/12/2019 voorgelegd (Yakshid district Court) waarin de vader van betrokkene zijn toestemming en overdracht van de verantwoordelijkheid toewijst aan de TANTE [A.S.] RR [...]. De vader van betrokkene is nog in leven. Betrokkene toont niet aan dat de in België verblijvende persoon haar enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhoudt, dat zij betrokkene binnen haar gezin opvoedde voorafgaand aan haar vertrek uit Somalië. Er werd geen enkel bewijs van een duurzame relatie voorgelegd met de te vervoegen persoon in België. Er werd geen enkel geldend bewijs voorgelegd dat betrokkene door haar tante gesteund wordt bvb door financiële steun vanuit België of enige andere bewijzen van welke aard dan ook.

Zonder deze elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement, en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen tante zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Er werden enkel twijfelachtige documenten en verklaringen voorgelegd die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden.

Op 09/11/2018 werd betrokkene tijdens een interview bij de DVZ door de tante niet vernoemd als 1 van haar kinderen, of nog maar als adoptiekind. Betrokkene maakte in het verleden geen deel uit van het gezin van de te vervoegen tante [S.I.] waardoor er heden geen sprake kan zijn van enige 'hereniging'. Indien nodig kan betrokkene door de tante vanuit België financieel gesteund worden via internationale geldoperatoren zoals Western Union, Moneygram of andere kanalen. Materiele of andere hulp kan eventueel verzonden worden via DHL of andere internationale koeriersbedrijven. Contact houden kan steeds via de moderne communicatiekanalen zoals WhatsApp en andere. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Over de ontvankelijkheid

De vraag of mevrouw S.I.A. verzoekster als minderjarige vreemdeling kan vertegenwoordigen in de huidige procedure is verbonden met het onderzoek van het beroep en het onderzoek van de bij de aanvraag voorgelegde stukken, zodat een onderzoek van het beroep zich in ieder geval opdringt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij vat het middel in haar synthesesamenvatting samen als volgt:

“[...] De verwerende partij heeft de aanvraag tot humanitaire visum geweigerd omdat zij stelt de voorgelegde documenten niet te kunnen aanvaarden ; Zij stelt dat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden geverifieerd.

Zij stelt het volgende in haar beslissing:

[...]

De verzoekende partij heeft authentieke documenten voorgelegd, doch kan er ook niets aan doen dat deze documenten niet gelegaliseerd kunnen worden door de Belgische ambassade.

De Somalische overheid wordt door België immers niet erkend en geen enkel Somalisch document kan worden gelegaliseerd.

Hier kan de verzoekende partij zelf niets aan doen en dit ontslaat de verwerende partij niet van haar plicht om de voorgelegde documenten op hun merites te onderzoeken.

Dit is a fortiori het geval om dat de tante van de verzoekende partij, de referentiepersoon, in België een erkend vluchteling is.

De nota met opmerkingen ontwijkt opnieuw deze discussie door te stellen dat zij zich niet beperkt heeft tot de vaststelling dat de voorgelegde documenten niet werden gelegaliseerd. Dit neemt echter niet weg dat dit wel een motief was - nochtans kan men stellen dat niemand tot het onmogelijke gehouden kan worden en dat dit de verwerende partij niet toelaat om de voorgelegde documenten zomaar terzijde te schuiven (evenals het asielrelaas van de referentiepersoon, zie infra).

[...] Zo stelt het UNHCR (The “Essential Right” to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018 -zie <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?docid=5a902a9b4>):

(p. 71) It would therefore seem more appropriate, taking into account the special situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather than proven and to allow for the benefit of the doubt, just as has been recognized by the ECtHR to be the case for asylum- seekers. Where country of origin information used for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made.

Verzoekende partij heeft de indruk hier het “nadeel” van de twijfel te krijgen, dit in weerwil tot de UNHCR-aanbevelingen...

De verwerende partij onderzoekt kennelijk enkel het asielgehoor (bij DVZ) dat haar goed uitkomt.

Zo heeft de tante van de verzoekende partij bij het CGVS wel degelijk het volgende verklaard over haar zus, de moeder van de verzoekende partij (stuk 3):

p. 11:

Waar is [F.] nu?

Ze is geëmigreerd, voor zover ik weet, was ze in de Verenigde Arabische Emiraten, in SA.

Sinds wanneer?

Eind 2015 is ze vertrokken.

Reden?

Ik weet niet precies wat haar probleem was, wss wou ze gewoon het land verlaten.

Er waren ook veel vriendinnen van haar uit het land gegaan dus.

Heeft ze er nooit met u over gesproken?

Ze had toen geen persoonlijke problemen voor zover ik weet, wss ging ze mee met vriendinnen die ook de stad gingen ontvluchten.

Waarom precies naar SA ?

Om te kunnen werken.

Heeft ze daar documenten?

Eigenlijk niet, illegaal wss werkt ze als dienstvrouw ofzo.

Ik dacht dat het zeer moeilijk was om illegaal naar SA te gaan of om daar illegaal te werken?

Het is ook moeilijk, maar toch lukt het veel Somaliërs om er binnen te geraken op één of andere manier.

Kent u die manier ?

Een smokkelaar wss.

Maar dan leef ie daar nadien toch nog zonder documenten?

Ja ook, meestal ook in slechte omstandigheden, je kan gerepatrieerd worden.

Dus begrijp ik niet goed waarom uw zus illegaal naar SA zou gaan?

De anderen hebben haar wat voor de gek gehouden, mensen met wie ze ging, meestal door financiële omstandigheden gaan mensen dan toch uit hun land vertrekken.

Heeft u nog contact gehad met uw zus?

Die in SA is? Momenteel niet neen.

Vroeger wel, de laatste periode, tijd, niet meer.

De tante van de verzoekende partij verklaarde dus reeds dat deze haar moeder alle contact verbroken/verloren had met haar familie sinds zij naar het buitenland geëmigreerd is. De facto stond de verzoekende partij haar tante aldus in voor haar opvoeding. Haar vader ziet het opvoeden van kinderen als een "vrouwenzaak" en heeft zonder enige moeite de transfer of parental authority bezorgd. Op hem kan de verzoekende partij dus evenmin rekenen.

In de bestreden beslissing houdt hier geen rekening mee.

Ook in haar nota met opmerkingen ontwijkt de verwerende partij de kern van de zaak: er wordt geen rekening gehouden met het asielrelaas van de referentiepersoon. Integendeel, ook de nota met opmerkingen blijft hameren op "schriftelijke bewijzen", terwijl men heel goed weet dat dit in Somalische context zo goed als onmogelijk is. Minstens zou men kunnen verwachten dat er rekening gehouden wordt met het asielrelaas van de referentiepersoon alvorens in casu een beslissing wordt genomen. Dit blijkt echter helemaal niet uit de motivering van de thans bestreden beslissing.

Zo volgt uit de rechtspraak van het EHRM nochtans de plicht om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asielprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend.

Zo moest er volgens het Hof in twee zaken inzake een gezinshereniging met een vluchteling in Frankrijk rekening worden gehouden met andere bewijselementen die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties. "De aanvrager kon redelijkerwijze verwachten dat deze zou getuigen van zijn vroegere gezinsleven en dat de nationale autoriteiten er voldoende aandacht aan zouden besteden" (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701 / 09, §59)

Het EHRM verwijst in deze rechtspraak tevens naar het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers: "(...) gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt" (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr 55787/09 in EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47).

De houding van de verwerende partij valt hier niet mee te rijmen."

3.1.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van het eveneens geschonden geachte artikel 9 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Verzoekster, die momenteel 11 jaar oud is, wenst haar tante die erkend vluchteling is in België te vervoegen. Zij diende hiertoe op 20 januari 2020 een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D). Middels de bestreden beslissing weigert verweerder de afgifte van het gevraagde visum.

In de bestreden beslissing wordt allereerst opgemerkt dat niet blijkt dat het voorliggende geval valt onder de situaties voorzien in artikel 10 van de Vreemdelingenwet die van rechtswege recht geven op

gezinshereniging. Verweerder geeft aan de voorliggende situatie dan ook te beoordelen in het licht van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de afgifte van een humanitair visum op grond van deze bepalingen enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen en dit een gunst is en geen recht. Hij wijst erop bij de toepassing van deze bepalingen te beschikken over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Verweerder is in zijn beslissing van mening dat er, wat verzoekster betreft, geen sprake is van bijzondere humanitaire elementen die de afgifte van een humanitair visum rechtvaardigen. In hoofdzaak steunt hij zich hiervoor op de vaststelling dat geen elementen voorliggen die op voldoende duidelijke wijze aantonen dat verzoekster familiaal geïsoleerd leeft in haar land van herkomst en dat er sprake is van een band van afhankelijkheid met de referentiepersoon in België.

Inzake de voorgelegde Somalische documenten, in het bijzonder het identiteitscertificaat en de geboorteakte, wijst verweerder erop dat deze niet voldoen aan de voorwaarden voor legalisatie zoals vastgesteld in het internationale recht, wegens de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië. Bijgevolg stelt hij dat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden geverifieerd.

Op basis van de voorliggende gegevens is verweerder vervolgens nagegaan in welke mate hieruit kan blijken dat verzoekster geïsoleerd leeft in haar land van herkomst, dat zij er niemand meer heeft die voor haar kan zorgen en dat zij afhankelijk is van de referentiepersoon in België. Hij stelt vast dat een ander niet blijkt uit de voorliggende gegevens. Verweerder houdt hierbij rekening met het voorgelegde document van 14 december 2019 van de Yakshid district Court waarin de vader zijn toestemming geeft dat verzoekster bij de tante in België gaat wonen en de verantwoordelijkheid voor verzoekster overdraagt aan de tante in België. Hij benadrukt dat uit dit document volgt dat de vader nog in leven is. Vervolgens stelt hij vast dat niet wordt aangetoond dat de referentiepersoon in België verzoeksters enige (financiële) steun is, dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden of dat de referentiepersoon in België verzoekster binnen haar gezin opvoedde voorafgaand aan haar vertrek uit Somalië. Volgens verweerder ligt geen enkel bewijs voor van een duurzame relatie met de referentiepersoon in België. Hij merkt ook op dat geen enkel geldend bewijs voorligt van financiële of andere ondersteuning door de referentiepersoon in België. Er liggen volgens verweerder enkel twijfelachtige documenten en verklaringen voor die niet op hun waarachtigheid of feitelijkheid kunnen worden getoetst. Hij benadrukt nog dat de referentiepersoon in België tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar verzoek om internationale bescherming verzoekster niet heeft genoemd als een van haar kinderen of als een adoptiekind. Dit bevestigt voor verweerder dat verzoekster in het verleden geen deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, waardoor er geen sprake kan zijn van een *“hereniging”*. Ten slotte stelt verweerder dat de referentiepersoon, indien nodig, verzoekster ook steeds financieel vanuit België kan steunen via de internationale geldoperatoren. Ook kan materiële of andere hulp vanuit België wordt gegeven via internationale koeriersbedrijven. Verweerder stelt nog dat via de moderne communicatiekanalen ook steeds contacten kunnen worden onderhouden.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat zij geen gezinshereniging kan genieten op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Zij betwist verder ook niet dat de afgifte van een humanitair visum geen recht, maar een gunst is, dat zulk visum slechts in uitzonderlijke gevallen op humanitaire basis wordt toegekend en dat verweerder in dit verband beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Verzoekster stelt dat zij wel degelijk authentieke documenten heeft voorgelegd en zij er niets aan kan doen dat deze documenten niet kunnen worden gelegaliseerd door de Belgische ambassade, omdat België de Somalische overheid niet erkent en geen enkel document uit Somalië kan worden gelegaliseerd. Zij stelt dat verweerder in deze situatie de voorgelegde documenten op hun eigen merites diende te onderzoeken, te meer nu de tante erkend vluchteling is in België.

Het is niet betwist dat de door verzoekster voorgelegde stukken uit Somalië niet zijn gelegaliseerd, dit omdat de uit Somalië afkomstige documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om te worden gelegaliseerd. Een legalisatie bevestigt de echtheid van de handtekening op een document, waardoor dit document de nodige bewijskracht krijgt voor gebruik in België. Verweerder kon dan ook het standpunt innemen dat bij gebrek aan legalisatie de authenticiteit van de voorgelegde documenten niet vaststaat of kan worden geverifieerd.

Evenwel moet vervolgens worden opgemerkt dat verweerder in geen geval het gevraagde visum gezinshereniging heeft geweigerd enkel op grond van de vaststelling van het ontbreken van officiële

bewijsstukken of dat hij de door verzoekster voorgelegde documenten verder op geen enkele wijze nog in rekening heeft genomen. Niettegenstaande de verwantschapsband niet kan worden aangetoond met officiële documenten, heeft verweerder de visumaanvraag verder onderzocht vanuit de aanname dat de referentiepersoon in België inderdaad de tante is van verzoekster. Hij is nagegaan of er concrete aanwijzingen zijn dat verzoekster familiaal geïsoleerd leeft in haar land van herkomst of dat er een daadwerkelijke afhankelijkheidsband bestaat met de tante in België. Hij is hierbij ook ingegaan op de inhoud van het voorgelegde document van 14 december 2019 waarin wordt gesteld dat de vader van verzoekster akkoord is dat zij bij haar tante in België gaat wonen en deze de verantwoordelijkheid voor verzoekster wil overdragen op deze tante. Hij benadrukt dat uit dit stuk blijkt de vader van verzoekster nog in leven is en geeft aan dat uit dit stuk niet kan blijken dat verzoekster familiaal geïsoleerd leeft in haar land van herkomst en zij afhankelijk is van de tante in België. Verweerder heeft bij zijn beoordeling verder wel degelijk ook rekening gehouden met de verklaringen van de referentiepersoon in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Hij geeft aan dat deze verklaringen bevestigen dat verzoekster in het verleden geen deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Gelet op de voormelde beoordeling in de bestreden beslissing kan verzoekster niet worden gevolgd in haar betoog dat zij op het vlak van het aantonen van de identiteit en verwantschapsband eerder *“nadeel” van de twijfel* krijgt of dat verweerder de voorgelegde documenten *“zomaar terzijde [schuift]”* omwille van het gebrek aan legalisatie en deze verder op geen enkele wijze nog in rekening heeft gebracht. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat de documenten onvoldoende of op kennelijk onredelijke wijze in rekening zijn gebracht.

Het is niet kennelijk onredelijk waar verweerder de voorgelegde stukken die niet zijn gelegaliseerd – en waarvan de authenticiteit dus niet met zekerheid kan worden vastgesteld, net zomin als de omstandigheden waarin deze stukken zijn opgesteld – niet zonder meer aanvaardt als bewijs van het hierin gestelde. Er bestaat immers geen zekerheid omtrent de echtheid van deze documenten. In deze situatie kan verweerder in redelijkheid rekening houden met in het verleden afgelegde verklaringen door de te vervoegen persoon in België en nagaan of al dan niet elementen voorliggen die een aanwijzing vormen van een duurzame relatie tussen de referentiepersoon en de visumaanvrager, van een familiaal isolement van de visumaanvrager, van financiële of andere ondersteuning vanuit België door de referentiepersoon, van het onderhouden van regelmatige en vaste contacten of van het feit dat de referentiepersoon de visumaanvrager zou hebben opgevoed binnen haar gezin voorafgaand aan het vertrek uit het land van herkomst.

In de voorliggende omstandigheden waarin verweerder zich niet heeft beperkt tot de vaststelling dat de voorgelegde Somalische documenten niet zijn gelegaliseerd en een verdere beoordeling heeft doorgevoerd in het licht van het geheel van de elementen zoals deze bij hem voorlagen, blijkt ook niet dat verweerder het voor verzoekster onmogelijk zou maken om de nodige stukken voor te leggen die de afgifte van het visum kunnen rechtvaardigen. Verzoekster maakt geenszins concreet aannemelijk dat het voor haar, omwille van de afkomst uit Somalië, onmogelijk zou zijn om welke stukken dan ook voor te leggen om aan te tonen dat zij, buiten haar tante in België, niemand meer heeft die voor haar kan zorgen en/of dat zij is aangewezen op de ondersteuning van de tante in België.

Verzoekster betwist de vaststellingen in de bestreden beslissing verder op zich niet dat niet blijkt dat de tante tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar verzoek om internationale bescherming melding maakte van verzoekster als een van haar kinderen of als adoptiekind en dat hieruit niet blijkt dat verzoekster deel uitmaakte van het gezin van de tante in het land van herkomst voorafgaand aan de komst naar België van deze laatste. Verzoekster geeft wel nog aan dat verweerder ook rekening had moeten houden met de verklaringen die de tante heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal). Er blijkt evenwel niet dat de verklaringen zoals deze zijn afgelegd op het Commissariaat-generaal automatisch deel uitmaken van het dossier bij verweerder. Indien verzoekster het van belang achtte dat de verklaringen van haar tante op het Commissariaat-generaal in rekening zouden worden gebracht, had zij de mogelijkheid om deze voor te leggen bij haar visumaanvraag, hetgeen zij echter naliet. In ieder geval leest de Raad in de verklaringen van de referentiepersoon op het Commissariaat-generaal zoals verzoekster deze aanhaalt enkel dat de moeder van verzoekster eind 2015 naar Saoedi-Arabië is geëmigreerd en de referentiepersoon niet langer contact had met haar zus. Hieruit blijkt geenszins, zoals verzoekster dit thans tracht voor te houden, dat het dan de referentiepersoon was die sindsdien de facto instond voor haar opvoeding en evenmin dat de vader niet wenst in te staan voor haar opvoeding, omdat hij dit een vrouwenzaak zou vinden. De verklaringen van de referentiepersoon op het Commissariaat-generaal zoals verzoekster deze aanhaalt, zijn dan ook niet van aard afbreuk te kunnen

doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat nergens uit blijkt dat verzoekster deel zou hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon voorafgaand aan het vertrek uit Somalië van deze laatste, dat zich situeerde in september 2018. Nergens kan uit blijken dat in de periode van einde 2015 tot september 2018 het de referentiepersoon was die instond voor de zorg en opvoeding van verzoekster. Evenmin liggen aanwijzingen voor dat de persoon die in deze periode of nadien dan wel instond voor de zorg en opvoeding van verzoekster dit niet langer op zich kan nemen. Zelfs indien de aangehaalde verklaringen van de tante op het Commissariaat-generaal in rekening zouden zijn gebracht, zijn deze in geen geval van aard de determinerende motieven in de bestreden beslissing onderuit te halen. Er blijkt geenszins dat hiermee ten onrechte niet specifiek rekening is gehouden.

Verzoekster toont niet aan dat verweerder heeft geweigerd om een voldoende gewicht te geven of geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen van de tante omtrent haar familiebanden tijdens de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in België, of dat bepaalde verklaringen van deze tante die een invloed konden hebben op de beoordeling van de voorliggende visumaanvraag ten onrechte niet in rekening zijn gebracht.

Daarnaast voert verzoekster ook niet aan, laat staan dat zij dit aantoont, dat de referentiepersoon sinds de komst naar België haar dan alsnog op enigerlei wijze ondersteunt of dat zij in het land van herkomst geïsoleerd leeft of niemand meer heeft om voor haar te zorgen en/of financieel voor haar op te komen. Evenmin betwist verzoekster verder de vaststellingen dat zij geen bewijzen heeft voorgelegd van regelmatige contacten tussen haar en haar tante in België of van enige (financiële of andere) ondersteuning die de tante vanuit België zou bieden.

De Raad benadrukt in dit kader nogmaals dat verweerder, zoals hij ook zelf aangeeft in de bestreden beslissing, bij de beoordeling van een aanvraag voor het verkrijgen van een humanitair visum op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid. Verzoekster kan met haar betoog niet aannemelijk maken dat verweerder in het kader van deze beoordeling niet mocht nagaan of elementen voorlagen die duidelijk wijzen op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement en op een zekere afhankelijkheid van verzoekster ten opzichte van de referentiepersoon, en dat hij vervolgens in strijd met de gegevens van het dossier of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat het voorliggen van zulke elementen in het voorliggende geval niet werd aangetoond.

Een schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij vat het middel in de synthesememorie samen als volgt:

“[...] Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

[...]

[...] De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt duidelijk dat een familieband tussen echtgenoten wordt verondersteld (cf. EHRM, 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21; EHRM, 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60).

In casu wordt het verblijfsrecht van de broer van verzoekende partij in België niet betwist.

[...] Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar tante / wettelijke voogd een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie asiëldossier tante verzoekende partij) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar tante ook elders hun familieleven kunnen ‘uitoefenen’.

Aangezien de tante van de verzoekende partij in België de vluchtelingenstatus verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar tante in Somalië kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië is voor hen dus onmogelijk.

[...] Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar tante/wettelijke voogd redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

In tegenstelling tot wat de nota met opmerkingen laat uitschijnen, had men ook hier met het asielaanvraag van de tante rekening kunnen houden om deze familieband correct in te schatten. Dit is echter niet gebeurd.

Nochtans heeft Uw Raad in een gelijkaardig dossier gesteld dat verwerende partij rekening dient te houden met het bestaan van een familieleven tussen adoptieve kinderen. Uw Raad heeft in dat dossier eveneens rekening gehouden met de neergelegde documenten (CCE 186 198 dd. 28 april 2017):

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij in het verzoekschrift geen rekening te hebben gehouden met haar gezinsleven die ze met de referentiepersoon onderhoudt en waarvan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was, gelet op de stukken van het administratief dossier. Ze beklemtoont dat de referentiepersoon reeds bij het indienen van haar asielaanvraag op 12 november 2012 melding heeft gemaakt van de verzoekende partij en haar zus. Voorts betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waar er gesteld wordt dat ze deugdelijk gehuisvest is, nu ze als minderjarige op een kamer verblijft in het bijzijn van andere mensen, maar zonder haar familie in Oeganda. Ook benadrukt ze dat haar stiefmoeder erkend vluchteling is in België, waardoor ze geen gezinsleven in Somalië kunnen onderhouden.

(...)

Een wettelijke en oprechte adoptie zal in beginsel gelijkstaan met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zelfs indien het gezinsleven nog niet gevestigd is bij gebrek aan samenwoning of hechte banden tussen adoptiekind en de adoptieouders (EHRM 22 juni 2004, nrs. 78028/01 en 78030/01, Pini e.a. v. Roemenië, par. 136-148; EHRM 14 november 2013, nr. 19391/11, Topčić-Rosenberg v. Kroatië, par. 38). Het administratief dossier bevat geen stukken waaruit blijkt dat de verzoekende partij door de referentiepersoon geadopteerd werd.

Het administratief dossier bevat wel een stuk waaruit blijkt dat de biologische moeder van de verzoekende partij en haar zus op 19 augustus 2000 overleden is. De biologische vader van de verzoekende partij was de echtgenoot van de referentiepersoon. Doordat de biologische moeder van de verzoekende partij overleden is, werd de verantwoordelijkheid over de verzoekende partij en haar zus overgedragen aan de referentiepersoon door een rechtbank. Deze rechtbank duidde de referentiepersoon ook aan als stiefmoeder. Het administratief dossier bevat ook een ander stuk waaruit blijkt dat de biologische vader van de verzoekende partij sinds 24 juni 2002 verdwenen is. Samen met de biologische vader van de verzoekende partij had de referentiepersoon nog zeven kinderen. Doordat de biologische vader van de verzoekende partij verdwenen is, werd de verantwoordelijkheid over de zeven biologische kinderen, de verzoekende partij en haar zus overgedragen aan de referentiepersoon door een rechtbank. Noch in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen wordt de echtheid van voormelde stukken betwist.

Of er tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon een de facto beschermenswaardig gezinsleven bestaat is een feitenkwestie waarbij onder andere rekening wordt gehouden met rol die de referentiepersoon speelde ten aanzien van de verzoekende partij en de hechtheid van de banden tussen het kind en de referentiepersoon (EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, Moretti and Benedetti v. Italië, par. 48-52). Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij meent dat ze in casu geen visum hoeft uit te reiken daar de verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend in Oeganda, daar Somalische vluchtelingen gratis school kunnen volgen in Oeganda, daar er een grote Somalische gemeenschap is in Oeganda, daar ze deugdelijk gehuisvest zijn en dat hun situatie niet als voldoende hulpbehoevend kan worden gekwalificeerd. Ook meent de verwerende partij dat de verzoekende partij door haar familie vanuit het buitenland financieel kan onderhouden worden. Uit deze motieven blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het mogelijk bestaan van een beschermingswaardig familieleven tussen de verzoekende partij en haar stiefmoeder, de referentiepersoon, en dit in de zin van artikel 8 van het EVRM.

(...)

Waar in de aanloop naar, dan wel het geven van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij, kan de Raad in casu enkel vaststellen dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het aangevoerde gezinsleven van verzoekende partij, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM. In de mate dat

artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, is deze bepaling geschonden juncto de materiële motiveringsplicht in het kader van artikel 9 van de Vreemdelingenwet (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Het feit dat de voorgelegde documenten niet werden gelegaliseerd is een non argument aangezien de verwerende partij zelf wijst op de onmogelijkheid om Somalische documenten gelegaliseerd te krijgen.”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven een ‘*fair balance*’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘*fair balance*’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

In casu beroept verzoekster zich op een schending van haar recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. In wezen hanteert het EHRM twee criteria om het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven na te gaan: enerzijds wordt het bestaan van een bloed- of aanverwantschap nagegaan en anderzijds wordt vereist dat de familiale band voldoende “*hecht*” is.

De Raad stelt vast dat verweerder op zich niet aangeeft te betwisten dat verzoekster de minderjarige nicht is van mevrouw S.I.A., die erkend vluchteling is in België, ondanks het ontbreken van officiële documenten die de verwantschapsband staven. Op grond van de voorziene motivering moet wel worden aangenomen dat verweerder niet aanvaardt dat met de nodige (officiële) bewijsstukken is aangetoond dat de tante in België de wettelijke voogd is van verzoekster.

Verzoekster betwist als dusdanig de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat zij geen familielid van een vreemdeling is zoals voorzien in artikel 10 van de Vreemdelingenwet en dat zij bijgevolg geen recht op gezinshereniging in functie van mevrouw S.I.A. kan doen gelden. De gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet is zo beperkt tot de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling met wie een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat wordt beschouwd als gelijkwaardig met het huwelijk in België, de wettelijk samenwonende partner mits aan bepaalde voorwaarden is voldaan, hun kinderen tot de leeftijd van achttien jaar en voor zover zij alleenstaand zijn, het alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar en de ouders van een vreemdeling die werd erkend als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen

samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon heeft gestaan, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen. Verzoekster geeft niet aan te betwisten dat haar aanvraag op correcte gronden is gekwalificeerd als een aanvraag om verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden in België op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Bij de toepassing van deze wetsbepalingen beschikt het bestuur over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Wat de vraag betreft of er gelet op de familieband een positieve verplichting rust op de Belgische staat om een familiehereniging in België toe te staan, rijst de vraag naar de hechtheid van de banden tussen verzoekster en haar tante in België en, voor zover een beschermenswaardig gezins- of familieleven aannemelijk wordt gemaakt, de vraag of een evenwichtige belangenafweging heeft plaatsgevonden.

Verweerder is in zijn beslissing van mening dat er, wat verzoekster betreft, geen sprake is van bijzondere humanitaire elementen die de afgifte van een humanitair visum rechtvaardigen. Verweerder stelt op basis van de voorliggende gegevens vast dat de vader van verzoekster nog in leven is. Verder steunt verweerder zich in hoofdzaak op de vaststelling dat geen elementen voorliggen die op voldoende duidelijke wijze aantonen dat verzoekster familiaal geïsoleerd leeft in haar land van herkomst en dat er sprake is van een band van afhankelijkheid met de referentiepersoon in België. Hij stelt vast dat niet wordt aangetoond dat de referentiepersoon in België verzoeksters enige (financiële) steun is, dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden of dat de referentiepersoon in België verzoekster binnen haar gezin opvoedde voorafgaand aan haar vertrek uit Somalië. Volgens verweerder ligt geen enkel bewijs voor van een duurzame relatie met de referentiepersoon in België. Hij merkt ook op dat geen enkel geldend bewijs voorligt van financiële of andere ondersteuning door de referentiepersoon in België. Hij benadrukt nog dat de referentiepersoon in België tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar verzoek om internationale bescherming verzoekster niet heeft genoemd als een van haar kinderen of als een adoptiekind. Dit bevestigt voor verweerder dat verzoekster in het verleden geen deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, waardoor er geen sprake kan zijn van een *“hereniging”*. Ten slotte stelt verweerder dat de referentiepersoon, indien nodig, verzoekster ook steeds financieel vanuit België kan steunen via de internationale geldoperatoren. Ook kan materiële of andere hulp vanuit België wordt gegeven via internationale koeriersbedrijven. Verweerder stelt nog dat via de moderne communicatiekanalen ook steeds contacten kunnen worden onderhouden.

Zoals ook reeds werd vastgesteld, kan verzoekster niet voorhouden als zou verweerder haar de familiehereniging weigeren louter omdat de door haar voorgelegde documenten niet zijn gelegaliseerd. In het licht van het geheel van de voorliggende elementen, heeft verweerder onderzocht of er voldoende aanwijzingen voorliggen die de ingeroepen humanitaire verblijfsgronden ondersteunen.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM dient te worden aangenomen dat een beschermenswaardig gezins- of familieleven tussen een minderjarige en een familielid dat niet zijn of haar ouder is, kan worden aangenomen indien het gezins- of familielid de enige en feitelijke verzorger is van een minderjarig kind of een betekenisvolle rol speelt in het leven van het minderjarige kind en dit gezins- of familielid als vader- of moederfiguur fungeert (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx v. België, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, Bronda v. Italië, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, Boyle v. Verenigd Koninkrijk).

In het voorliggende geval blijkt geenszins dat verzoekster deel uitmaakte van het gezin van haar tante voor het vertrek van deze laatste uit haar land van herkomst of dat de tante toen instond voor haar zorg en opvoeding. In tegenstelling tot wat verzoekster tracht voor te houden, kan zulks niet worden gelezen in de verklaringen van de tante in het kader van haar verzoek tot het verkrijgen van internationale bescherming. De motieven van de bestreden beslissing dat verder ook geen duurzame relatie en regelmatige contacten blijken tussen verzoekster en haar tante in België en evenmin blijkt dat verzoekster op enigerlei wijze wordt ondersteund door haar tante in België worden ook niet onderuit gehaald. Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel wordt opgemerkt dat verzoekster evenmin de motivering in de bestreden beslissing weerlegt dat niet blijkt dat zij familiaal geïsoleerd is of dat zij niemand heeft om voor haar te zorgen.

Verzoekster maakt aan de hand van haar uiteenzetting van het middel niet aannemelijk dat haar tante in België haar enige en feitelijke verzorger is of fungeert als moederfiguur en dat zij geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen.

In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt verzoekster niet aannemelijk dat een beschermenswaardig gezins- of familieleven bestaat tussen haar en mevrouw S.I.A., minstens blijkt niet dat verweerder inzake de ingeroepen familieband geen correcte en evenwichtige beoordeling en belangenafweging heeft doorgevoerd. Het gegeven dat de beleving van de familieband in Somalië niet mogelijk is, zoals verzoekster stelt, doet hieraan geen afbreuk. Het is niet kennelijk onredelijk waar verweerder voor de niet onder artikel 10 van de Vreemdelingenwet vallende familieleden de familiehereniging beperkt tot die personen die een daadwerkelijke afhankelijkheidsband aantonen en/of die niet kunnen terugvallen op familieleden in het land van herkomst. Verzoekster toont niet aan dat verweerder in casu op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat een dergelijke band of situatie in casu niet – minstens onvoldoende – is aangetoond. Bovendien betwist verzoekster niet dat zij via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met haar tante in België. Uit de visumaanvraag van verzoekster blijkt verder dat zij tijdelijk kon verblijven in Kenia. Verzoekster toont niet aan dat dan bijvoorbeeld ook geen periodieke ontmoetingen in dit land, of nog elders, mogelijk zouden zijn. In deze omstandigheden blijkt niet dat er in casu op de Belgische autoriteiten een positieve verplichting rust om de familiehereniging op het Belgische grondgebied toe te staan.

Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het ten slotte volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van de materiële motiveringsplicht wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS